

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 27 Ἀπριλίου 1896

Ἔτος 48^{ον}.—Ἀριθ. 46

ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 113)

Ὁ κύριος Σέργιος εἰς τὸ ἐξῆς ἀπετέλει μέρος τῆς οἰκογενείας, ὅπως καὶ ἡ νεαρά Καγέττη. Τῷ εἶχεν ἤδη κάμη ἐντύπωσιν ὁ σοβαρὸς χαρακτήρ, τὸ πνεῦμα, αἱ γνώσεις καὶ ἡ πρὸς ὑψηλότερα τάσεις τοῦ μεγαλητέρου υἱοῦ. Ὁ Ἀλέκος καὶ ἡ Ναπολεαίνά τον κατέθειλον μὲ τὴν χάριν των καὶ μὲ τὴν ζωηρότητά των. Ὁ χρηστὸς Μακρολέλεκας τὸν διεσκέδαζε μὲ τὴν ἀγαθότητά του. Ἀλλὰ προπαντὸς ἐξετίμα τὰς ἀρετάς τοῦ Κασκαμπέλ καὶ τῆς Κορνηλίας. Προφανῶς εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἀνθρώπους τῆς κ α ρ δ ι ᾱ ς.

Ἦδη προητοιμάζοντο συντόνως διὰ τὴν προσεχῆ ἀναχώρησιν. Ἐπρόκειτο νὰ μὴ πρραμελήσουν τίποτε πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ μακροῦ ἐκείνου ταξιδίου, τῆς πεντακοσιολεῦγου πορείας ἀπὸ Σίτκας μέχρι Βερίγγειου πορθμοῦ.

— Τὸ εὐτύχημα εἶνε ὅτι δὲν ταξιδεύομεν χειμῶνα, ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Εὐτύχημα πραγματικῶς! ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος. Εἶνε τὸσον δριμύτις οἱ χειμῶνες τῆς Ἀλάσκας, προπαντὸν ἐκεῖ ὅπου συνορεύει μὲ τὰς πολικὰς χώρας.

— Ἐπειτα δὲν θὰ ταξιδεύσωμεν μὲ στραβά μάτια, προσέθεσεν ὁ Γιάννης. Ὁ κύριος Σέργιος εἶνε σοφὸς γεωγράφος.

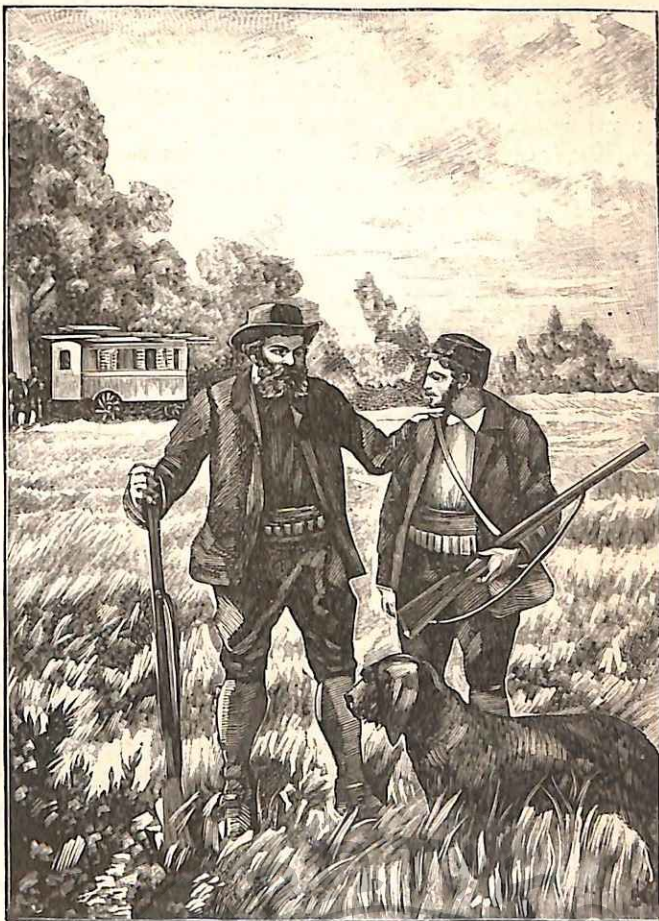
— Ὡ, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος, εἰς τόπους ποῦ δὲν γνωρίζεις, καὶ ὁ σοφώτερος γεωγράφος δυσκολεύεται νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον. Ἀλλὰ ὅπως τὰ ἐκατάφερεν ἔως ἐδῶ τὸσον καλὰ ὁ φίλος μου Γιάννης μὲ τοὺς χάρτας του, θὰ τα καταφέρῃ καὶ πάρα πέρα. Θὰ τον βοηθήσω καὶ ἐγὼ ὅσον εἴμπορῶ. Ἐχω μάλιστα ἓν σκέδιον, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ σὰς ὁμιλήσω ἀργότερα.

Θέση εἰς ἐνέργειαν.

Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχεν ἑλλειψις χρημάτων, ὁ Κασκαμπέλ ἀνενέωσε τὰς προμηθείας του, ἀγοράσας ἄλευρον, κριθήν, ὄρυζαν, καπνὸν καὶ προπάντων τέτων, τοῦ ὁποίου γίνεται μεγάλη κατανάλωσις εἰς τὴν Ἀλάσκαν. Ἐκτὸς τούτων ἐπρομηθεύθη παστὰ κρέατα, χοιρομήρια, δίπυρα, ζάχαριν καὶ βότκαν— ποτὸν τὸ ὁποῖον πολλοὶ ἀγαποῦν οἱ Ρώσσοι. Μολονότι δὲ τὰ δάση θὰ τοῖς παρεῖχον ἀφθόνως τὴν καύσιμον ὕλην, ἡγόρασε καὶ ἓνα τόνον ἀνθρώπων τῆς Βανκουβερ, μόνον ἓνα τόνον, διότι δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ φορτώσουν ὑπερμέτρως τὴν Εὐδρομου Οἰκίαν.

Ἐν τῷ μεταξύ τὸ δεύτερον διαμέρισμα τῆς ἀμάξης ἐχωρίσθη εἰς δύο καὶ προσετέθη μία κλίνη διὰ τὸν κύριον Σέργιον. Ἠγόρασαν σκεπάσματα χονδρὰ καὶ γουναρικά, ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια μεταχειρίζονται οἱ Ἰνδοὶ τὸν χειμῶνα. Διὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν θὰ ἐχρειάζοντο νὰγοράσουν τίποτε καθ' ὁδόν, ὁ κύριος Σέργιος ἐπρομηθεύθη διάφορα εὐθηνὰ ἀντικείμενα, ὑαλικά, μαχαίρια καὶ ψαλλίδια, τὰ ὅποια συνήθως χρησιμεύουσιν ἀντὶ νομισματοῦς εἰς τὰς μετὰ τῶν ἰθαγενῶν συναλλαγὰς. Τέλος τὸ ὅπλοισις τῆς Εὐδρομου Οἰκίας ἐπλοῦτίσθη μὲ δύο τυφέκια καὶ μίαν καραμβίναν, τὰ ὅποια ἡγόρασεν ὁ κύριος Σέργιος, διὰ νὰ συνοδεύῃ τὸν Γιάννην εἰς τὰς κυνηγετικὰς του ἐκδρομὰς, ὡς ἀγαπῶν ἄλλως τε μετὰ πάους τὸ κυνήγιον.

Ἐκτὸς τούτου τὰ ὅπλα ἦσαν ἀναγ-

«Θάρρος, παιδί μου, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ». (Σελ. 123, στήλ. 6.)

καί, διότι ἡ συμμορία Καρνῶφ δὲν ἦτο ἀπίθανον νὰ εὕρισκετο ἀκόμη εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἔπρεπε δὲ νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ μυνθῶσι κατὰ ἐνδεχομένης ἐπιθέσεως τῶν ληστῶν καὶ νὰ τοὺς ὑποδεχθῶσιν ὅπως τοῖς ἤξιζε.

— Μὲ μιά σφαῖρα ἔστο στήθος, ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Ἐκτὸς ἀν τύχῃ ἔστο κεφάλι, προσέθετεν ὁ Μακρολέλεκας.

Αἱ προτομασῖαι αὗται ἐπερατώθησαν μόλις τὴν προτελευταίαν ἐβδομάδα τοῦ Ἰουνίου καὶ ἡ ἀναχώρησις ὠρίσθη διὰ τὴν 26 τοῦ ἰδίου. Ἀφ' οὗ δὲν ἤδυναντο νὰ διέλθουν τὸν Βερίγγειον, πρὶν οὗτος ἤθελε παγώσει, εἶχον καιρὸν νὰ ὑπάγουν ἐκεῖ μὲ τὴν ἡσυχίαν των. Ἐ-

πρεπεν όμως να υπολογίσωσι τὰς ἐνδεχομένας καθυστερήσεις καὶ τὰ ἀπρόοπτα ἐμπόδια, οὕτως ὥστε νὰ μὴ φθάσουν οὔτε πολὺ ἐνωρίς, οὔτε πολὺ ἄργα. Εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνς, τὸ ὅποιον κεῖται ἐπὶ τῆς ἀκτῆς αὐτῆς τοῦ πορθμοῦ, θάνε-παύοντο, περιμένοντες τὴν κατάλληλον στιγμήν διὰ νὰ διαπεράσωσιν εἰς τὴν ἀπέναντι ἡπειρον.

Καὶ ἐν τῷ μεταξύ, τί ἔκαμνεν ἡ νεαρά Ἰνδῆ; Ἀπλούστατα: ἐβοήθει μετὰ ζήλου καὶ περινοίας τὴν κυρίαν Κασκαμπέλ εἰς τὰς προετοιμασίας τοῦ ταξιδίου. Ἡ Κορνηλία ἤρχισεν ἤδη νὰ αἰσθάνεται πρὸς τὴν ἰνδὴν ἀγάπην μητρικὴν τὴν ἡγάπα ὅσῳ καὶ τὴν Ναπολέαιναν, καὶ ἡ στοργὴ αὐτὴ ἠῤῥαζεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἀλλὰ καὶ ὁλοὶ ἡσθάνοντο βαθεῖαν συμπάθειαν πρὸς τὴν Καγέττην, βεβαίως δὲ ἡ πτωχὴ κόρη ἀπελάμβανεν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἶχε γνωρίσει παρὰ ταῖς φυλαῖς τῶν νομάδων, ὑπὸ τὰς ἰνδικὰς σκηνάς. Διὰ τοῦτο μετὰ μεγάλης θλίψεως θὰ ἐβλεπον ἐπερχομένην τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ Καγέττη θάπεχωρίζετο τῆς οἰκογενείας. Ἀλλὰ, μόνον τώρα εἰς τὸν κόσμον, δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ εἰς τὴν Σίτκας, ἀρ' οὐ εἶχεν ἔλθῃ ἐκεῖ μετ' ὅσον ποὺ νὰ κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ὡς ὑπηρέτρια;

— Καὶ ὅμως, ἔλεγεν ἐνίοτε ὁ Κασκαμπέλ, ἂν αὐτὴ ἡ μικροῦλα εἶχε κλίσειν διὰ τὴν σχολοβάσιαν, θὰ τὴν ἐκρατοῦσα νὰ τὴν μάθω. Τί ὥραία χορεύτρια ποῦ θὰ ᾔτο! Καὶ σὲ ἱπποδρόμιον μοῦ φαίνεται ὅτι ἡμποροῦσε νὰ διαπρέψῃ. Θὰ ἐκαθαίκεται τὰ ἄλογα σὰν ἀληθινὴ κενταύρινα!

Ὁ Κασκαμπέλ ἐπίστευε μὲ ὅλην τὴν σοβαρότητα—καὶ εἰς αὐτὸ δὲν ἐπέτρεπε καμμίαν ἀντιλογίαν,—ὅτι οἱ κένταυροι ἦσαν ἐξοχοὶ ἱππεῖς.

Βλέπων τὸν Γιάννην κινουῖν τὴν κεφαλὴν, ὡσάντις ὁ πατὴρ τοῦ ὠμίλει οὕτω, ὁ κύριος Σέργιος ἤνοιε πόσον ὀλίγον ὁ σοβαρὸς καὶ ἐπιφυλακτικὸς ἐκείνος νέος συνεμερίζετο τὰς πατρικὰς ιδέας ὡς πρὸς τὰ ἀκροβατικὰ γυμνάσματα τῶν πλανήτων θιάσων.

Ἦσαν ἀνήσυχτοι ὅλοι περὶ τῆς τύχης τῆς Καγέττης, ὅταν, τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως ὁ κύριος Σέργιος, λαβὼν τὴν κόρην ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ἔφερον ἐνώπιον τῆς οἰκογενείας.

«Φίλοι μου, τοῖς εἶπε, δὲν εἶχα κόρην ἄλλὰ τώρα ἔχω μίαν κόρην θετὴν.

Ἡ Καγέττη μὲ δέχεται ὡς πατέρα τῆς καὶ σας παρακαλῶ νὰ τῆς δώσετε μίαν θέσιν εἰς τὴν Εὐδρομο Οἰκίαν.»

Φαντάζεσθε πλέον μὲ πόσον ἐνθουσιασμὸν ἠκούσθησαν οἱ λόγοι οὗτοι καὶ πόσον θερμὰ συγχαρητήρια ἐδέχθη ἡ Καγέττη.

«Εἶθε καλὸς ἄνθρωπος, πολὺ κα-

λὸς ἄνθρωπος! εἶπε πρὸς τὸν ξένον του συγκεκινημένος ὁ Κασκαμπέλ.

— Διαιτί, φίλε μου; Ἐλησμόνησες τί ἔκαμε δι' ἐμὲ ἡ Καγέττη; Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν κάμω παιδί μου, ἀρ' οὐ εἰς αὐτὴν ὀφείλω τὴν ζωὴν;

— Ἔστω, κύριε Σέργιε! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἀλλὰ θέλω κ' ἐγὼ κάτι τί. Ἀρ' οὐ ἐγίνατε πατέρας τῆς, ἐγὼ θὰ γίνω θετὸς τῆς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΙΤΚΑΝ
Εἰς τὸ Φρουρίον Γιουκῶν

Τὴν 26 Ἰουνίου ἡ Εὐδρομο Οἰκία ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσιν τῆς Ἀλάσκας, συνοδευομένη ἀπὸ τὰς θορυβῶδεις εὐχὰς τῶν πολυπληθῶν φίλων τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ, τῶν ὁποίων εἶχε συλλέξῃ τὰς ἐπευφημίας καὶ τὰ ρούβλια κατὰ τὰς ὀλίγας ἡμέρας, καθ' ἃς ἐστάθμευσε πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

Τὸ σχέδιον τοῦ ταξιδίου ἡ μάλλον τὸ δρομολόγιον ἐμελετήθη προσεκτικῶς ὑπὸ τοῦ Σεργίου καὶ τοῦ Γιάννη διὰ τῶν εἰδικῶν χαρτῶν, τοὺς ὁποίους τοῖς ἐπρομήθευσεν ἡ λέσχη τῆς Σίτκας. Ἡ Καγέττη, καλῶς γνωρίζουσα τὴν χώραν, ἐκλήθη νὰ δώσῃ γνώμην εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν. Διὰ τῆς σπανίας τῆς εὐφυΐας ἠδυνήθη νὰ ἐνοήσῃ τὰ σχήματα τοῦ χάρτου, τὸν ὅποιον ἔθεσαν πρὸ αὐτῆς ἐξεφράζετο κατὰ τὸ ἥμισυ ἰνδιτιστὶ καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ῥωσιστὶ, αἱ δὲ παρατηρήσεις τῆς ἐφάνησαν χρησιμώταται εἰς τὴν συζήτησιν. Ἐπρόκειτο νὰκολουθήσουν ἂν ὅχι τὴν συντομωτέραν, τοὐλάχιστον τὴν εὐκολωτέραν ὁδὸν διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνς, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τοῦ πορθμοῦ. Κατὰ τὰ ἀποφασισθέντα ἡ Εὐδρομο Οἰκία θὰ ἐφθάνει κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ποταμὸν Γιουκῶν, μέχρι τοῦ ὁμωνύμου φρουρίου. Τοῦτο ἔκειτο εἰς τὸ μέσον τοῦ ὅλου δρόμου, ἥτοι εἰς ἀπόστασιν διακοσίων πενήντηκοντα λευγῶν ἀπὸ τῆς Σίτκας. Οὕτω θάπεφευγον τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας ἐπαρουσίαζεν ἡ κατὰ μῆκος τῆς ὡς ἐπιτοπλεῖστον βουνώδους παραλίας πορείαν. Ἀπεναντίας ἡ κοιλὰς τοῦ Γιουκῶν εἶνε εὐρυτάτη καὶ ὁμαλὴ μεταξὺ τῶν δυτικῶν ὁροσειρῶν καὶ τῶν Βραχωδῶν Ὀρέων, τὰ ὅποια χωρίζουν τὴν Ἀλάσκαν ἀπὸ τῆς κοιλάδος τῆς Μκνεσίας καὶ τῆς Νέας Βρετανίας.

Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκ Σίτκας ἀναχώρησιν, ἡ Εὐδρομο Οἰκία, ἀρ' οὐ διὰ πλοῦ αἰρίου διήλθε πάλιν τὸν πορθμίσκον τῆς νήσου Βαρανῶφ καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν ἀπέναντι ξηρὰν, εἶδεν ἐξαφανισμένην πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ τὴν πολυσχιδὴ ἐκείνην ἀκτὴν, ἥς δεσπόζουσι τὰ ὑψηλὰ ὄρη Φαϊρβάλερ καὶ Ἡλίας.

Εἶχον προδιαγράψῃ τὰς ὥρας τῆς πορείας καὶ τῆς ἀναπαύσεως καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἐτηρεῖτο ἀκριβέστατα. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ σπεύσουν διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν Βερίγγειον Πορθμὸν. Ἐπρεπε μόνον νὰ προσέχουν πολὺ ὥστε νὰ μὴ πάθουν τὰ ἄλογά των, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει μόνον μὲ ρέννους ἠδύναντο ἐκεῖ νὰ τ' ἀντικαταστήσουν. Τὸ πρόγραμμά των ἦτο τὸ ἑξῆς. Ἀναχωρήσας τὴν πρωΐαν εἰς τὰς 8 π. μ. ἀναπαύσας ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἕως τὰς 2 π. μ. ἐξακολούθησι τῆς πορείας μέχρι τῆς 8 π. μ. τῆς ἐσπέρας κατόπιν ἀνάπαυσις ὅλην τὴν νύκτα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διέτρεχον πέντε ἕως 6 λεύγας τὴν ἡμέραν.

Ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα ἂν ᾔτο ἀνάγκη νὰ ταξιθεύσουν, οὐδὲν τούτου εὐκολώτερον, ἀρ' οὐ κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Κασκαμπέλ «ὁ ἥλιος τῆς Ἀλάσκας δὲν εἰξεύρει τί θὰ πῇ ραχάτι.»

«Μόλις δύσῃ, ἀνατέλλει, ἔλεγεν. Εἰκοσιτρεῖς ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον μὰς φωτίζει καὶ δὲν τοῦ πληθύνωμεν τίποτε!

Τῷ ὄντι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, δηλαδὴ περὶ τὸ ἡλιοστάσιον, εἰς τὴν Ἀλάσκαν ὁ ἥλιος ἔδυνεν εἰς τὰς ἑνδεκα μ. μ. καὶ δεκαεπτὰ λεπτά, ἀνέτελλε δὲ εἰς τὰς ἑνδεκα καὶ σαράντα ἐννέα, — δηλαδὴ ἔμενεν ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα μόνον τριάκοντα δύο λεπτά! Τὸ λυκόφως τῆς δύσεως διεδέχετο ἄνευ διακοπῆς τὸ λυκαυγὲς τῆς πρωΐας. Ἡ νύξ ἄγνωστος.

Ἡ θερμοκρασία ἦτο ἀρκετὰ ὑψηλὴ καὶ ὁ καύσων ἐνίοτε πνιγρὸς. Ὑπο τοιοῦτους ὅρους ὅλ' ᾔτο ἀφροσύνη νὰ μὴ σταθμεύουν κατὰ τὰς καυστικὰς μεσημβρινὰς ὥρας. Ἀνθρωποὶ καὶ ζῷα ὑπέφερον πολὺ.

Πόσος θὰ ἐπίστευεν ὅτι ἐκεῖ, σχεδὸν παρὰ τὸν πολικὸν κύκλον, τὸ θερμόμετρον δεικνύει ἐνίοτε τριάκοντα βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν; Ἐν τούτοις οὐδὲν ἀληθέστερον.

Ἀπὸ ὅλους περισσότερον ἡ Κορνηλία παρεπονέτο κατὰ τοῦ ἀνυποφόρου καύσωνος.

— Καὶ ὅμως θὰ τὸν ἐπιθυμήσετε μετ' ὀλίγον, τῇ εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ κύριος Σέργιος.

— Τέτοια ζέστη; ποτέ! ἀνέκραξεν ἡ Κορνηλία.

— Νὰ ἰδῇς πῶς θὰ ὑποφέρῃς ἀπὸ τὸ ψῦχος, μητέρα, εἶπεν ὁ Γιάννης, ἀρ' οὐ περάσωμεν τὸν Βερίγγειον Πορθμὸν, εἰς τὰ στέππας τῆς Σιβερίας!

— Δὲν λέγω, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ, ἐκεῖ κάμνει πολὺ κρύο. Ἀλλὰ τὸ κρύο τὸ πολέμῳ κανεὶς μὲ τὴν φωτιά, ἐνῶ τῇ ζέστῃ;

— Ἐχεις δίκαιον, φίλε μου, εἶπεν ὁ κύριος Σέργιος. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ!

Τὴν 3 Ἰουλίου ἡ Εὐδρομο Οἰκία διήλθε πλησίον μικρᾶς λίμνης,

τῆς Δίης, ἐξ ἧς ἐκρέει ὁ ποταμίσκος Λέβις, χυνόμενος εἰς τὸν κάτω Γιουκῶν.

Ἡ Καγέττη τὸν ἀνεγνώρισε καὶ εἶπεν: «Εἶνε ὁ Καρχαλὸς, ποῦ χύνεται 'στὸ μεγάλο μας ποταμὸ.»

Καὶ ἐξηγήσεν εἰς τὸν Γιάννην ὅτι ἡ λέξις καρχαλὸς εἰς τὴν ἀλασκανικὴν γλῶσσαν σημαίνει ἀκριβῶς ποταμίσκος.

Διαρκούντος τοῦ ἀκόπου καὶ εὐκόλου τούτου ταξιδίου, οἱ ἀποτελοῦντες τὸν θίασον Κασκαμπέλ δὲν παρέλειπον νὰ γυμνάζωνται καθημερινῶς—τοὐλάχιστον τοῖς ἐπέτρεπεν ὁ καύσων,—διὰ νὰ διατηροῦν ἀκμαίως τὰς σωματικὰς τῶν δυνάμεις, τὴν εὐστροφίαν των, τὴν ἐκνησίαν των. Ὁ κύριος Σέργιος καὶ ἡ Καγέττη—οἱ μόνον θεαταὶ τῶν ποιητικῶν τούτων γυμνασμάτων,—ἐθαύμαζον τοὺς Κασκαμπέλ, ἡ μὲν Ἰνδὴ μὲ κάποιαν ἐκπλαξίν, ὁ δὲ Ρῶσος μὲ πολλὴν συμπάθειαν.

Μόνον ὁ Γιάννης δὲν ἐδείκνυε πολλὴν προθυμίαν διὰ τὰ γυμνάσματα. Ἐπ' ἐπ' αὐτοῦ νὰ μελετᾷ τὰ βιβλία τοῦ ἡ να συνομιλῇ διδασκόμενος μετὰ τοῦ κυρίου Σεργίου, ἡ νὰ διδάσκῃ τὴν Καγέττην, ἡ ὁποία χάρις εἰς αὐτὸν, ἔκαμνε ταχυτάτας προόδους εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν. Ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπακούῃ τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἐπέμενεν, ἠναγκάζετο καὶ αὐτὸς νὰ ἐπαναλαμβάνῃ κάποτε τὰ παιγνίδια τῆς ἰσορροπίας, εἰς τὰ ὅποια διέπρεπε.

Ὁ Κασκαμπέλ εἶχεν ἤδη παραιτηθῇ τῆς ιδέας τοῦ νὰ διδάξῃ τὴν τέχνην του εἰς τὴν Καγέττην. Ἀρ' οὐ τὴν εἶχε υἱοθετήσῃ ὁ κύριος Σέργιος, ἄνθρωπος πλούσιος, ἐπιστήμων, ἀνήκων εἰς ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν, τὸ μέλλον τῆς ἦτο ἐξησφαλισμένον. Τοῦτο ἡγοῦντο πολὺ τὸν Γιάννην, ἂν καὶ ἐξ ἄλλου ἡσθάνετο κάποιαν λύπην, συλλογίζομενος ὅτι ἡ Καγέττη θὰ τοὺς ἀφινεν, ἅμα ἐφθάνον εἰς τὸν Βερίγγειον Πορθμὸν. Τοιαύτην λύπην δὲν θὰ ἐδοκίμαζον ἂν ἡ Καγέττη ἀπετέλει μέρος τοῦ θιάσου ὡς χορεύτρια...

Καὶ ὁ Γιάννης ἐπεθύμει ὁμοίως νὰ βελτιώσῃ τὴν τύχην του. Ἠσθάνετο ὅτι ἔπρεπε πρὸς ὑψηλότερα πράγματα καὶ δὲν εὕρισκε τὸν αὐτὸν του κατάλληλον διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σχολιοβάτου. Ποσάνις, εἰς τὰς δημοσίας πλατείας, δὲν ἡσχύνετο διὰ τὰ ἐϋγε, τὰ ὅποια ἀπέσπα ἡ θαυμαστή του ἐπιδειξιότης!

Ἐσπέραν τινὰ, περιπατῶν μετὰ τοῦ κυρίου Σεργίου, (εἶχον ἐξέλθῃ διὰ κυνήγιον), τῷ ἐξεμυστηρέυθη τὰ πάντα. Τῷ εἶπε τί ἐπεθύμει νὰ γίνῃ, τί ἐσκέπτετο περὶ τοῦ μέλλοντός του. Πιθανὸν ἂν ἐξηκολούθει ἀκόμη ἐπὶ τινα ἔτη τὸ πατρικὸν ἐπάγγελμα, ἂν ἐβοήθει εἰς τὸ ἔργον τὴν οἰκογένειάν του, νὰπέκτα καὶ αὐτὸς μικρὰν τινα περιουσίαν. Ἀλλὰ

θὰ ᾔτο τότε πολὺ ἄργα, διὰ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἄλλο ἀξιοπρεπέστερον στάδιον.

«Δὲν ἐντρέπομαι διὰ τὸν πατέρα μου καὶ διὰ τὴν μητέρα μου, κύριε Σέργιε, προσέθεσε. Ὅχι, θὰ ἤμην ἀχάριστος. Ὅτι ἡμπούρεσαν τὸ ἔκαμαν δι' ἐμέ... Ἀλλὰ συλλογίζομαι ὅτι εἴμπορῶ κ' ἐγὼ νὰ γίνω ἄνθρωπος.

—Φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος, σ' ἐννοῶ. Ἀλλ' οἰονδήποτε ἐπάγγελμα, ὅταν το ἐξασκῇ τις τιμίως, εἶνε ἀξιοπρεπές. Εἰπέ μου, γινώριζεις ἐντιμωτέρους ἄνθρώπους ἀπὸ τὸν πατέρα σου καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα σου;

—Ὅχι, κύριε Σέργιε!

—Λοιπὸν ἐξακολούθησε νὰ τοὺς ἐκτιμᾷς, ὅπως τοὺς ἐκτιμῶ καὶ ἐγὼ. Ἐπιθυμῶν νὰ ὑψωθῇς, δεικνύεις ὅτι ἔχεις εὐγενεῖς ὁρμάς. Ποῖος ἡξεύρει τί σου ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον σου; Θάρρος, παιδί μου, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ ὅτι ἔκαμε δι' ἐμέ ἡ οἰκογένειά σου, ὅχι, ποτέ... Καὶ μίαν ἡμέραν, ἂν ἡμπορέσω...»

Ὁ Γιάννης παρετήρησεν ὅτι ἐνῶ ὠμίλει οὕτω ὁ κύριος Σέργιος, ἦτο μέτωπόν του ἐσκιάζετο ὑπὸ νέφους καὶ ἡ φωνὴ του ἐγίνετο ὀλιγώτερον σταθερά. Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἡτένιζε τὸ μέλλον δι' ὁμματος ἀνησυχίας.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Ἰουλίου Βέρν

Ο ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΣ

«ὦ! πῶς ἀνθοῦν τὰ ρόδα 'στὸ περβόλι αὐτό!

ἀπ' τοὺς καρπούς τὰ δένδρα θὰ τσάκισουν! οὐλοῦθε καταπράσινο, λαχταριστό!.. χαρὰ 'στους ὁποῦ τῶχουν· θὰ πλουτίσουν.»

Γλυκομιλοῦνε ὅλοι 'στὴν περβολοαριά, καὶ διπλοχαρετοῦν τὸν περβολάρη, ποῦ σαδουρόνει 'στὴν οὐνοῦκά του [φλωριά.

Χαρὰ 'στον ποῦ τὴν κόρη του θὰ πάρῃ.

Μονάχα ἐσένα, γάϊδαρε, ὅλοι ξεχνοῦν, οὔτε σε λογαριάζουν, οὔτε σε ποιοῦν, οὔτε σοῦ συχωρᾶνε τὸν πατέρα,

ποῦ σέρνεις τὸ μαγγάνι νύχτα-μέρα. Δ. Γρ. Κ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΡΑΦΕΥΣ

Ὁ Ἀριστείδης ἦτο μαθητὴς τῆς τέταρτης τοῦ Δημοτικοῦ. Εἶχεν ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν, κόμην μαύρην καὶ πρόσωπον ροδόχρουν. Ὁ Ἀριστείδης ἦτον ὁ μεγαλύτερος υἱὸς ἐνὸς σιδηροδρομικοῦ ὑπαλλήλου, ὁ ὁποῖος, ἔχων μεγάλην οἰκογένειαν καὶ μικρὸν μισθόν, ἔζη μὲ στενοχωρίαν. Ὁ πατὴρ του τὸν ἡγάπα πολὺ καὶ ᾔτο συγκαταβατικὸς πρὸς αὐτόν. Συγκαταβατικὸς εἰς ὅλα τὰ ἄλλα ζητήματα, ὅχι ὅμως καὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Σχολείου. Ὡς πρὸς αὐτὸ ᾔτο πολὺ ἀπαιτητικὸς καὶ αὐστηρότατος, διότι ὁ Ἀριστείδης ἔπρεπε νὰ μάθῃ γρήγορα γράμματα, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν οἰκογένειάν του. Διὰ νὰ γίνῃ λοιπὸν ταχέως χρήσιμος, ἔπρεπε νὰ ἐργασθῇ πολὺ εἰς χρόνον ὀλίγον. Διὰ τοῦτο, ἂν καὶ τὸ τέκνον ᾔτον ἐπιμελέστατον, ὁ πατὴρ πάντοτε το παρώτρυνε νὰ μελετᾷ. Ὁ πατὴρ τοῦ Ἀριστείδου ᾔτο πλέον προχωρημένης ἡλικίας, ἀλλὰ καὶ ἡ πολλὴ ἐργασία τὸν εἶχε γηράσῃ πρὸ τῆς ὥρας του. Μόλον τοῦτο διὰ νὰ ἐξοικονομῇ τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας, ἐκτὸς τῆς πολλῆς ἐργασίας, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπέβαλλεν ἡ θέσις του, ἐλάμβανεν ἀπὸ διάφορα μέρη καὶ ἔκτακτον γραφικὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμνε τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐσχάτως εἶχεν ἀναλάβῃ ἀπὸ ἑνα ἐκδότην, ὁ ὁποῖος ἐδημοσίευε περιοδικὰ καὶ βιβλία κατὰ φυλλάδια, νὰ γράφῃ ἐπὶ τῶν ταινιῶν, μὲ γράμματα καθαρά καὶ μεγάλα, τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν συνδρομητῶν. Ἀπὸ αὐτὰς τὰς ταινίας ἐκέρδιζεν 60 δραχμὰς τὴν χιλιάδα. Ἡ ἐργασία ὅμως αὐτὴ τὸν ἐκούραζε πολὺ. Συχνάκις παρεπονέτο διὰ τοῦτο εἰς τὴν οἰκογένειάν του κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

— Πᾶν τὰ μάτια μου, ἔλεγεν, αὐτὴ ἡ ἐργασία τῆς νυκτός με καταστρέφει.

Ὁ Ἀριστείδης μίαν ἡμέραν τῷ εἶπε:

— Πατέρα μου, ἄφησε νὰ ἐργάζωμαι ἐγὼ γινώριζεις ὅτι ἔχω τὸν ἴδιον χαρακτήρα σου.

Ὁ πατὴρ του τῷ ἀπήντησεν: — Ὅχι, παιδί μου, σὺ ὀφείλεις νὰ μελετᾷς. Τὸ σχολεῖόν σου εἶνε πολὺ σπουδαιότερον ἀπὸ τὰς ταινίας μου. Θὰ με ἐτυπτεν ἡ συνείδησις νὰ σοῦ ἀφαιρέσω ἔστω καὶ μίαν ὥραν ἀπὸ τὴν μελέτην σου. Σὲ εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν θέλω οὔτε λόγον νὰ μου κάμῃς πλέον περὶ τούτου.

Ὁ Ἀριστείδης ἐγνώριζεν ὅτι, ὅταν ἐπρόκειτο διὰ τὸ σχολεῖον, ὁ πατὴρ του δὲν ἤκουε τίποτε διὰ τοῦτο δὲν ἐπέμεινε.

Ἰδοὺ ὅμως τί ἔκαμνεν. Ἠξεύρειν ὅτι κατὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ πατὴρ του ἔπαυε τὴν ἐργασίαν καὶ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὑπνου. Μίαν νύκτα λοιπὸν, ἀφοῦ ἐπερίμενε πρῶτα νὰ κατακλιθῇ ὁ πατὴρ

του, ἐνεδύθη σιγά-σιγά, μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον, ἤναψε φῶς καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπῆρχε σωρὸς ταινιῶν καὶ ὁ κατάλογος τῶν συνδρομητῶν. Ἐλαβε τὰς ταινίας καὶ ἤρχισε, ἀπομιμούμενος ἀκριβῶς τὸν χαρακτήρα τοῦ πατρὸς του. Καὶ ἔγραφεν, ἔγραφεν εὐχαριστημένους, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον φοβισμένους. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἀφινε τὴν γραφίδα, ἔτριβε τὰς χεῖρας ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ πάλιν ἤρχιζε τὴν ἐργασίαν μὲ περισσοτέραν προθυμίαν. Ἐκατὸν ἐξήντα ταινίας ἔγραψε τὴν νύκτα ἐκείνην· κέρδος μιάς δραχμῆς. Τότε ἔπαυσεν, ἐσηκώθη, ἔσθυσεν τὸ φῶς καὶ ἐπέστρεψεν ἀκροποδῆτι εἰς τὴν κλίνην του. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, εἰς τὸ δεῖπνον, ὁ πατήρ του ἦτον εὐθυμότερος. Δὲν εἶχε ἐννοήσῃ τίποτε. Ἐγραφε τὰς ταινίας μηχανικῶς, ὑπολογίζων τὴν ἐργασίαν μὲ τὴν ὥραν, τὸ πρῶτὸ δὲ πάντοτε τὰς ἐμετροῦσεν. Ἐκάθησε λοιπὸν εἰς τὴν τράπεζαν πολὺ εὐθυμῶς, καὶ ἀφοῦ ἔφαγεν, ἐκτύπησε διὰ τῆς χειρὸς τὸν Ἀριστείδην ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἐ, Ἀριστείδη, ὁ πατέρας σου εἶνε γερὸς ἀκόμη· τί νομίζεις! Εἰς διάστημα δύο ὥρων ἔκαμα χθὲς τὴν νύκτα ἐργασίαν κατὰ τὸν τρίτον περισσοτέραν ἀπὸ ἐκείνην που κάμνω συνήθως. Τὸ χέρι μου τρέχει ἀκόμη γρήγορα καὶ τὰ μάτια μου κάμνουν τὸ χρέος των. Ὁ Ἀριστείδης κατευχαρίστηθίς, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν: «Ὁ καίμενος ὁ πατέρας μου! χωριστὰ ἀπὸ τὸ κέρδος, τοῦ δίδω καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ νομίζῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀκόμη νέον. Ἐμπρὸς λοιπὸν!»

Ὁ Ἀριστείδης ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν πρῶτην ἐπιτυχίαν, ἅμα ἐσημάνειν ἡ δωδεκάτη, ἐσηκώθη ὅπως χθὲς καὶ ἤρχισε πάλιν τὴν ἐργασίαν. Τούτῳ ἔκαμε ἐπὶ πολλὰς νύκτας ἀκόμη. Ὁ πατήρ του τίποτε δὲν ἠνύνησε. Μόνον μίαν ἐσπέραν εἰς τὸ δεῖπνον εἶπε:

— Περιέργον! πόσον πετρέλαιον καίεται εἰς αὐτὸ τὸ σπῖτι κάμποσον καιρὸν τώρα!...

Ὁ Ἀριστείδης ἐταράχθη, ἀλλ' ἡ ὁμιλία περιωρίσθη ἕως ἐκεῖ καὶ αὐτὸς ἐξηκολούθησε τὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν του. Ἀλλὰ διακόπτων κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κάθε νύκτα τὸν ὕπνον του, δὲν ἀνεπαύετο ἀρκετὰ. Τὴν πρῶτην ἐξυπνοῦσε ἀργὰ καὶ πολὺ κουρασμένος· καὶ τὴν ἐσπέραν, ὅταν ἐμελέτα τὰ μαθήματά του, μόλις καὶ μετὰ βίας κατάρθωνε νὰ κρατῇ τοὺς ὀφθαλμούς του ἀνοικτούς. Ἐπὶ

τέλους μίαν ἐσπέραν ἀπεκοιμήθη ἐπάνω εἰς τὸ βιβλίον του.

— Ἐμπρὸς, ἔμπρὸς, ἐφώναζεν ὁ πατήρ του, ἅμα τον εἶδε, κτυπῶν τὰς χεῖρας. Ὁ Ἀριστείδης ἀνετινάχθη καὶ ἐπανελάβε τὴν ἐργασίαν του. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν καὶ τὰς ἀκολουθοῦσας, εὐρίσκετο εἰς τὴν αὐτὴν καὶ ἀκόμη χειροτέραν κατάστασιν. Ἐκράτει τὸ βιβλίον πάντοτε νυστάζων, ἐξύπνα πολὺ ἀργὰ, ἐμελέτα τὰ μαθήματά του μὲ δυσχερεῖς καὶ ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἀηδιάσει τὴν μελέτην. Ὁ πατήρ του ἤρχισε νὰ τον παρατηρῇ προσεκτικῶς κατόπιν νὰ ἀνησυχῇ καὶ τέλος νὰ τον ἐπιπλήτῃ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΓΓ. ΚΟΛΙΑΚΟΣ

Βραβευθεὶς εἰς τὸν 44ον Διαγωνισμὸν τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων πνευματικῶν ἀσκήσεων

— Ἀριστείδη, τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν, μὲ ἀπελπίσεις· δὲν εἶσαι πλέον ἐκεῖνος που ἦσουν ἄλλην φορὰν. Αὐτὸ δὲν μου ἀρέσει. Πρόσεξε! ἐγὼ καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά μας εἰς σὲ ἐλπίζομεν. Εἶμαι πολὺ δυσχερῆς ἀπὸ σέ, τὸ ἐννοεῖς;

Εἰς τὴν ἐπίπληξιν αὐτὴν, τὴν πρώτην τὴν ὁποίαν ἤκουσεν ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὁ Ἀριστείδης ἐταράχθη πολὺ.

«Ναί, εἶνε ἀληθές, εἶπε καθ' ἑαυτὸν. Τὸ βλέπω, ὅτι δὲν πᾶμε ἔμπρὸς». Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ὁ πατήρ εἶπεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του μὲ πολλὴν εὐθυμίαν.

— Ἐκέρδισα αὐτὸν τὸν μῆνα τριάντα δύο δραχμὰς περισσότερον ἀπὸ τὸν περασμένον! Καὶ ταῦτα λέγων, ἐπαρουσίασεν ἕν χαρτίον μὲ γλυκίσματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀγοράσει διὰ νὰ πανηγυρίσῃ τὸ ἔκτακτον ἐκεῖνο κέρδος. «Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐδέχθη τὰ γλυκίσματα διὰ χειρὸς καὶ τὸν Ἀριστείδην ἔ-

λαβε νέον θάρρος καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν: «Ὁχι, ἀγαπητέ μου πατέρα, ὅχι· δὲν θὰ παύσω νὰ σε ἀπατῶ. Θὰ καταβάλλω πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ μελετῶ τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ τὴν νύκτα θὰ ἐξακολουθῶ νὰ ἐργάζωμαι χάριν σοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας μας.

Ὁ πατήρ μετ' ὀλίγον εἶπε πάλιν: — Τριάντα δύο δραχμὰς περισσότερον! Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος... ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐκεῖ με πικραίνει! Καὶ ἐδεῖξε τὸν Ἀριστείδην.

Ὁ Ἀριστείδης ἐδέχθη χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε τὴν ἀδικὸν ἐπίπληξιν, προσπαθῆσας νὰ κρατῇ τὸ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἔτοιμα νὰ ρεύσωσιν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Συγχρόνως ὅμως ἠσθάνθη καὶ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Ὁ Ἀριστείδης ἐξηκολούθησε νὰ σηκώνεται κάθε νύκτα καὶ νὰ γράφῃ τὰς ταινίας. Ἀλλ' ἡ κούρασιν καὶ ἡ ἀϋπνία τον κατέβαλλον ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ περισσότερον. Τὸ πρᾶγμα ἐξηκολούθει οὕτω ἀπὸ δύο ἡδὴ μηνῶν. Ὁ πατήρ πάντοτε ἐμουρμούριζε καὶ ἐβλέπε τὸν υἱὸν του μὲ ἄγριον βλέμμα. Μίαν ἡμέραν μετέβη εἰς τὸ σχολεῖον, διὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας. Ὁ διδάσκαλός τῷ εἶπε:

— Ναί, εἶνε καλὸς μαθητής, προοδεύει, διότι ἔχει πνεῦμα· ἀλλὰ δὲν ἔχει πλέον τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν ὁποίαν εἶχε πρὶν. Νυστάζει, χασμαῖται, εἶνε ἀφηρημένος. Τὰ τετράδιά του εἶνε πάντοτε κακογραμμένα. Ἀπὸ αὐτὸν ἐπερίμενα περισσότερα, πολὺ περισσότερα.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ πατήρ ἔλαβε κατὰ μέρος τὸν Ἀριστείδην, καὶ τῷ ἔκαμε δριμυτά-

τας παρατηρήσεις. — Ἀριστείδη, βλέπεις πῶς ἐγὼ ἐργάζομαι νύκτα καὶ ἡμέραν, πῶς καταστρέφω τὴν ὑγίαν μου χάριν τῆς οἰκογενείας. Σὺ δὲν κάνεις τίποτε, σὺ δὲν ἔχεις καρδιά· σὺ δὲν ἀγαπᾷς οὔτε ἐμέ, οὔτε τοὺς ἀδελφούς σου, οὔτε τὴν μητέρα σου.

— Ἀ! ὅχι, ὅχι, μὴ το λέγῃς αὐτό, πατέρα μου! ἀνέκραξε τὸ παιδίον κλαῖον· καὶ ἠνοιξε τὸ στόμα του ἔτοιμος νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα. Ἀλλ' ὁ πατήρ του τὸν διέκοψε λέγων:

— Γνωρίζεις τὴν κατάστασιν τῆς οἰκογενείας μας, γνωρίζεις πόσῃ ἀνάγκῃ ἔχομεν νὰ ἐργασθῶμεν ὅλοι διὰ νὰ ζήσωμεν! Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἠναγκάσθην νὰ διπλάσιασω τὴν ἐργασίαν μου.

(Ἐπεται συνέχεια)
Κατὰ τὸ ἱταλικὸν τοῦ Ἐδμόνδου Δέ-Αμείτα· ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΒΑΡΔΩΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΑΡΙΝΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

Λέγουν ὅτι οἱ καλλίτεροι, οἱ ὑγιεινότεροι περίπατοι γίνονται τὸν χειμῶνα μὲ τὸν βορειῶν. Κουκουλωμένοι εἰς τὸ βαρὺ σας ἐπανωφόρι, νὰ βαδίζετε μὲ βῆμα ταχὺ, ἐναντίον τοῦ ἀνέμου μάλιστα, ἰδοὺ ἡ καλλιτέρα ἀντίδρασις κατὰ τοῦ φύχους καὶ κατὰ τῆς χειμερινῆς νάρκης.

Δὲν λέγω ὅτι οἱ περίπατοι αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὰ θελγητρά των καὶ τὰς ὀφελείας των· ἄπαγε τῆς βλαστημίας! Λέγω μόνον ὅτι ἔχω τὴν ἰδιοτροπίαν — καὶ περὶ ὁρέξεως οὐδεὶς λόγος — νὰ προτιμῶ τοὺς ἡρέμους, τοὺς γλυκεῖς ἑαρινούς περιπάτους. Δὲν μᾶρέσει νὰ κοκκινίσῃ ἡ μύτη μου... δὲν μᾶρέσει νὰ περιπατῶ γρήγορα, σὰν νὰ με κυνηγοῦν, δὲν μᾶρέσει νὰ βλέπω τὴν φύσιν ξηράν, γυμνὴν, παγωμένην... Μοῦ ἀρέσει νὰ τὴν βλέπω ἐνδεδυμένην τὴν πρασίνην της στολὴν... μοῦ ἀρέσει νὰ περιπατῶ σιγά-σιγά διὰ νὰ παρατηρῶ καὶ νὰ πολλαμπάνω... μᾶρέσει ν' ἀκούω κελαδήματα πτηνῶν καὶ νὰ νανμπνέω ἀέρα μυρωμένον... μᾶρέσουν τέλος πάντων οἱ ἑαρινοὶ περίπατοι.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἰδιοτροπία μου δὲν εἶνε οὔτε πολὺ μεγάλη, οὔτε μοναδική. Ἀποδείξεις ὅτι τώρα μὲ τὴν ἀνοιξιν, οἱ περίπατοι, κατὰ τὸ δειλινὸν μάλιστα, συχάζονται πολὺ περισσότερον.

Τί μαγεία, τί ἀπόλαυσις! Διατὶ νὰ μὴν εἶνε πάντοτε ἀνοιξιν; Τί εὐμορφον πρᾶγμα ἡ ἀνοιξιν!... Ἀναπνέω μὲ ὀλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμάτων μου τὸν ἀέρα ἐκεῖνον τὸν μωσχομυρισμένον· βλέπω καὶ δὲν χορταίνω τὴν ἀκμαίαν ἐκείνην πρασινάδα, ἡ ὁποία μοῦ χαμογελά ἀπὸ παντοῦ μὲ τὰ μυριόχρωμα ἄνθη της. Καὶ τί θαυμάσιος οὐρανός. Τί ἐξαισία δύσις! τί ἀπερίγραπτα τοπεῖα μὲ βουνὰ ἰόχροα, μὲ θάλασσαν γαληναίαν, μὲ ἀτμοσφαῖραν διαυγῇ! Πόσῃ γεννᾷ εὐφροσύνην εἰς τὴν ψυχὴν ἡ εὐκόλος αὐτὴ ἀπόλαυσις καὶ πόσον τὴν ζωογονεῖ, τὴν ἀναψύχει, τὴν ἀναγεννᾷ ἕνας ὥρατος ἀνοιξιάτικος περίπατος.

Καὶ ἐπαναλαμβάνω ὁλονὲν μὲ μεγαλήτερον πόθον: Ἀχ! διατὶ νὰ μὴν εἶνε πάντοτε ἀνοιξιν; Τὸ θέαμά με κάμνει ἀσυλλόγιστον καὶ ὑπὸ μίαν ἐποψὴν ἐγώ-ιστήν. Δὲν με ἀφίνει νὰ συλλογισθῶ ὅτι ὅσον σπανιωτέρα ἡ ἀπόλαυσις, τόσον ἐκλεκτοτέρα καὶ ζωηροτέρα. Λησμονῶ ὅτι διὰ νὰ χαρῇ κανεὶς τὴν ἀνοιξιν, πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ χειμῶνος· ὅπως διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς εἰς οἱ-νὴδήποτε τέρμα εὐτυχές, πρέπει πρῶτὰ νὰ στενοχωρηθῇ καὶ νὰ κοιτάσῃ. Λησμονῶ ὅτι ὅλαι αἱ ἐποχαὶ ἔχουν τὰ θελγητρά των καὶ τὸ κυριώτερον, ὅτι εἶνε

ἀναγκαῖαι. Ἀλλοίμονον ἐὰν ἦτο πάντοτε ἀνοιξιν! ἀλλοίμονον ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν αὐτὴ ἡ διαδοχὴ τῶν ὥρων, ἡ τόσον ὀφελίμος εἰς τὴν μητέρα γῆν, πρὸς παραγωγὴν ὅλων ἐκείνων τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν στοργὴν χαρίζει εἰς τὸν ἄνθρωπον. Εἶνε ὥρατος ὁ αἰθέριος οὐρανός, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ ἡ βροχή· εἶνε ὥρατος τὸ ἄνθος ἐν τῇ ἀκμῇ του, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ ὁ σπόρος· εἶνε ὥρατος ὁ πράσινος ἀγρός, ἀλλὰ τί θὰ ἐγίνόμεθα, ἂν δὲν ἐγίνετο καὶ κίτρινος;...

Δὲν εἶνε πάντοτε ἀνοιξιν, ὅχι. Καὶ ὁ βίος δὲν εἶνε πάντοτε ἐστρωμένος μὲ ρόδα: ὑπάρχουν καὶ ἡμέραι θλίψεων, στενοχωριῶν, κόπων, ἀγώνων, δοκιμασιῶν. Πρέπει νὰ τὰς διερχώμεθα μὲ

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Προχθὲς τὸ βράδυ, ὁ μικρὸς Παυλάκης κατέβηκε εἰς τὴν αὐλὴν καὶ μὲ μεγάλην του ἀπορίαν εἶδε τὸ φεγγάρι ἱσαῖσα ἀπὸ πᾶνω ἀπὸ τὸν τοῖχον.

— Μπα! τί χαμηλὰ που εἶνε ἀπόψε! ἐφώναξε. Πῶς κατέβηκε ἔτσι τὸ φεγγάρι; Θὰ βάλῃ τὴ σκάλα νὰ το πιάσω. Ἀκούς, μητέρα; Θέλω νὰ πιάσω τὸ φεγγάρι!

Ἡ μητέρα του δὲν τον ἀκούσεν. Ἀλλὰ ὁ Παυλάκης δὲν χάνει καιρὸν. Βάζει τὴν σκάλαν εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἀναβίνει διὰ νὰ πιάσῃ τὸ φεγγάρι.

Ἀμα ἐφθασεν εἰς τὸ τελευταῖο σκαλοπατί, ἄπλωσε τὸ χεράκι του... Ἀλλὰ δὲν ἔπιασε τίποτε.

— Μπα! ποῦ εἶνε τὸ φεγγάρι; Ἐδῶ δὲν ἦταν τὸ φεγγάρι;... λέγει.

Κυττάζει, καὶ τί νὰ ἰδῇ; Τὸ φεγγάρι ἦταν μακριὰ, ὑψηλὰ πολὺ ὑψηλὰ. Χίλιες σκάλες νὰ ἐβάλε, δὲν θὰ ἤμπορούσε νὰ το φθάσῃ.

— Κρίμα! εἶπεν ὁ Παυλάκης. Δὲν εἰμπορῶ νὰ πιάσω τὸ φεγγάρι. Καὶ πῶς ἤθελα νὰ το εἶχα!

Ἐτρεξε τότε καὶ τα εἶπε εἰς τὴν μητέρα του. Καὶ ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε:

— Σοῦ ἐφάνη, παιδί μου, ὅτι τὸ φεγγάρι ἦταν ἀπὸ πᾶνω ἀπὸ τὸν τοῖχον. Τὸ φεγγάρι εἶνε πολὺ ὑψηλὰ, εἶνε εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ κανένας δὲν εἰμπορεῖ νὰ νενεθῇ εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ το πιάσῃ. Ἐκεῖ ὑψηλὰ εἶνε καὶ ἡ εὐτυχία. Ἡ σκάλα σου ἦταν πολὺ κοντὴ καὶ δὲν ἐφθάνεν εἰς τὸ φεγγάρι. Ἐχεις ὅμως μιὰ ἄλλη σκάλα που φθάνει ὡς τὸν οὐρανόν.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Παυλάκης μὲ χαρὰν. Καὶ ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ σκάλα;

— Ἡ σκάλα αὐτὴ, παιδί μου, εἶνε ἡ προσευχή. Προσεύχου ἂν θέλῃς νὰ νενεθῇς εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐκεῖ εἶνε ὁ Θεὸς καὶ σὲ ἀκούει.

Ο ΜΑΙΟΣ

Μας ἤλθ' ὁ Μάης
ἀνθοντυμένος
καὶ στολισμένος
ρόδ' ἀνθηρά.

Ἡ πεταλούδες
μὲ τ' ἀνθη σμίγουν,
πετοῦν κι' ἀνοίγουν
χρυσὰ φτερά.

Γοργὸ πετάει
τὸ χελιδόνι,
λαλεῖ τ' ἀπὸ δὴ
μέσ' ὅς τὰ κλαδιά.

Πνοὴ Ζεφύρων
ἀπ' τ' ἀνθη πέρνει
καὶ οἰγοφέρνηει
τὴν εὐωδιά.

Τὰ προβατάκια
γεμάτα χάρι
τρῶνε χορτάρι,
ὅς τὴν ἐξοχή.

Καὶ τὰ παιδάκια
τρέχουν, πηδοῦνε,
καὶ τραγουδοῦνε
μ' ἀγνὴ ψυχὴ.

Ι. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια: ἴδε σελ. 118]

Ὅταν ἡ Δέα ἔφθασεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς Βασιλικῆς ὁδοῦ, ὁ Φίλιππος ἦτο ἡδὴ ἐκεῖ. Ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν, πλησίον τῆς κυρίας Ἐνσφορτ, ἔχων ἐνώπιόν του ἕνα πιατάκι μ' εὐώδεις φράουλες, ἐν ᾧ ὁ κύριος Ἐνσφορτ ἐπεξεργάζετο μίαν ὥραιαν εἰκόνα, παριστῶσαν ἐν συμπλέγματι τὴν σύζυγόν του μὲ τὸ παιδίον.

Δι' ἐπισκέψεις αὐταὶ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ζωγράφου ἀπετέλεσαν διὰ τὸν Φίλιππον τὴν ἀρχὴν νέας ζωῆς, τὸ θέλητρον τῆς ὁποίας ἠῤῥαεν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ. Ἡ κυρία Ἐνσφορτ ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται ζωηρὰν κλίσιν πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν μετεχειρίζετο μ' ἐξαιρετικὴν ἀγάπην. Τὸ αἶσθημα τοῦτο ἐνεθάρρυνεν ὁ καλλιτέχνης καὶ το ὑπέθαλπεν, ἅμα εἰδὼν ὅτι εὕρισκεν εἰς αὐτὸ εὐχαρίστησιν ἢ σύζυγόν του καὶ ἅμα παρετήρησε τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τὴν ὁποίαν εἶχε τοῦτο ἐπὶ τῆς υγείας τῆς. Καθ' ἐκαστὴν προσεπάθει νὰ κρατῇ τὸ παιδίον ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσοτέρῳ ὥρᾳν. Ἀφ' οὗ πολλάκις τὸ μετεχειρίσθη ὡς πρότυπον, ὅπως καὶ τὴν Δεάν, ἤρχισε νὰ τῷ διδάσκῃ τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ζωγραφικῆς. Ὁ Φίλιππος τῷ εἶχε φέ-

ρη τὰ πρῶτα ἄτεχνα σχεδιάσματα, τὰ ὁποῖα εἶχε κάμνεν ὁ χάριν διασκεδάσεως, ὁ δὲ καλλιτέχνης εὐρυν ὅτι ἐμαρτύρουν ἀληθὴ κλίσιν. Τὴν κλίσιν αὐτὴν ἠσθάνετο πραγματικῶς τὸ παιδίον, ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ Ἀντωνία πολὺ ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδῃ μίαν ἡμέραν ζωγράφον, ὁ Φίλιππος ἐλάμβανε τὰ πρῶτα ἐκείνα μαθήματα μὲ τὸσον ζῆλον καὶ μὲ τὸσην ἐπίδοσιν, ὥστε ὁ καλλιτέχνης ἠσθάνετο μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ τὸν διδάσκῃ.

Συχνάκις, ὅταν ὁ κ. Ἐνσφορτ καὶ ἡ σύζυγός του ἦσαν μόνοι, ὠμίλουν περὶ τοῦ Φίλιππου καὶ τοῦ μέλλοντός του. Καὶ οἱ δύο εἶχον τὸν αὐτὸν ἀόριστον πόθον εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ἐκφράσῃ πρῶτος. Ὅ,τι τοῖς ἐφαίνετο βέβαιον, ἦτο ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο ἀναγκαῖον εἰς τὴν εὐτυχίαν των. Ἐνόμιζον ὅτι ἡ ἡμέρα ἦτο λαμπροτέρα ὅταν ἦτο ἐκεῖ καὶ σκοτεινότερα ὅταν ἔφευγεν. Ἡγάπων ἐπίσης καὶ τὴν Δεάν, ἀλλ' ἡ πρὸς αὐτὴν ἀγάπη δὲν εἶχεν εἰς τὰς καρδίας των ρίζας τὸσον βαθείας, ὅσον ἡ πρὸς τὸν Φίλιππον ἀγάπη των. Αἰτία τοῦτο ἦτο ἡ καταπληκτικὴ καὶ παράδοξος ὁμοιότης τοῦ μὲ τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον εἶχον χάσιν.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς τὴν κόμην, εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς, εἰς τὸν γέλωτα τοῦ Φίλιππου, εἰς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τοὺς ἐκύτταζεν, ὑπῆρχε κάτι τὸ ὁποῖον βαθύτατά τους συνεκίνηε καὶ τοὺς ἔκαμνε νὰ θέλουν νὰ τὸν ἔχουν πάντοτε πλησίον των. Εἶχον ἡδὴ ἀρχίσῃ οἱ καύσωνας καὶ συχνὰ ὠμίλουν περὶ ἐπανόδου εἰς Νέαν Ὑόρκην, ἀλλὰ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀνέβαλλον τὴν ἀναχώρησίν των, τοὺς ἐκράτει εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην δεσμευμένους ἡ ἀγάπη των πρὸς τὸ παιδίον, θὰ ἐλυποῦντο πολὺ ἂν τὸ ἀπεχωρίζοντο.

Ὅταν εἰς τὴν θύραν ἐπεφάνη ἡ Δέα, ὁ Φίλιππος ἀφῆκε τὸ πιατάκι μὲ τὰς φράουλες καὶ ἔτρεξεν εἰς προὔπαντήσιν τῆς μικρᾶς του φίλης, λέγων:

— Ἰδοὺ τὰ ἄνθη, διὰ τὰ γενέθλια τοῦ πατέρα σου. Σοῦ τα στέλλει ἡ θεία μ' ἕνα σωρὸ εὐχὰς δι' ἐκείνον καὶ διὰ σέ.

Ἡ Δέα τὸν εὐχαρίστησε μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ἀλλὰ μὲ μειδίαμα γλυκὺ εἰς τὰ χεῖλη, καὶ λαβοῦσα μετὰ προφυλάξεως τὰ θαυμαστά τριαντάφυλλα, τὰ ὁποῖα τῇ ἔτεινεν ὁ Φίλιππος, τὰ ἐτοποθέτησε προσεκτικῶς εἰς τὸ κἀνιστρόν της. Ἦτο τὸσον συγκινημένη, ὥστε μόλις ἠμπόρεσε νὰ προσφέρῃ ὀλίγας λέξεις.

— Ἐλὰ νὰ πάρῃς ὀλίγες φράουλες ποῦ σου ἐρύλαξα, τῇ εἶπε τότε ἡ κ. Ἐνσφορτ καὶ τῇ ἔκαμε θέσιν πλησίον της. Ὁ Φίλιππος ἔφαγε τὸ μερίδιόν του. Ἦσαν τὸσφ εὐμορφες, ποῦ δὲν ἦθέλησα νὰ τὸν κάμω νὰ περιμένῃ καὶ τοῦ ἔδωσα τὰς δικὰς του πρὶν ἔλθης.

— Εἰμπορῶ, κυρία, εἶπε τὸ κορά-

σιον δειλῶς, νὰ τὰς πάρω μαζί μου καὶ νὰ τὰς φάμε ἔς τὸ σπῖτι μὲ τὸν πατέρα; Εἶνε σήμερὰ τὰ γενέθλιά του.

— Βεβίως, ἀγαπητὴ μου, ἀφ' οὗ θέλῃς.

Καὶ ἡ κ. Ἐνσφορτ ἐγέμισεν ἕνα μικρὸ κανιστράκι μὲ φράουλες καὶ τὸ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ κἀνιστρόν τῆς Δεας.

— Ἀγόρασες σήμερὰ κανένα δῶρο τοῦ πατέρα σου; ἠρώτησεν ὁ κύριος Ἐνσφορτ τὴν Δεάν, τῆς ὁποίας παρηκολούθει τὰ κινήματα μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος, ὑπομειδιῶν ὅλον ἐν.

— Ὁχι, κύριε, ἀπήντησεν ἐκείνη μὲ κάποιαν μελαγχολίαν. Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο παρ' αὐτὰ τὰ ἄνθη καὶ τὸ γλυκισμά που θὰ μου δώσῃ ἡ Κελίνα. Ἡ θελα νὰγοράσω καὶ τὸ βιβλίον, τὸ βιβλίον που τὸσον ἐπιθυμῶ ὁ πατέρας, ἀλλὰ κοστίζει εἰκοσιπέντε φράγκα... ἂ, εἶνε πολὺ ἀκριβὲς γιὰ μὰς.

Ὁ κύριος Ἐνσφορτ ἐκύτταξε τὴν σύζυγόν του καὶ ἐμειδίασε.

— Λοιπὸν παρηγορήσου, φιλιτάτη μου, ὁ πατέρας σου θὰ λάβῃ τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ. θὰ το λάβῃ διὰ τὰ γενέθλιά του καὶ θὰ τοῦ τὸ δώσῃ σύ. Μοῦ ἐπὶ ὁ ζῶντες τὸσον εὐμορφη, τὸσον φρόνιμα ὅλον αὐτὸν τὸν μῆνα, ὥστε μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν σε ἔχω πληρῶς ὅσον ἔπρεπε. Σοῦ χαρίζω αὐτὸ τὸ βιβλίον διὰ νὰ ἐξοφλήσωμεν.

Καὶ τῇ ἔτεινε ὀγκώδη τόμον διπλωμένον μὲ χαρτίον καὶ δεμένον μὲ ταινίαν στενὴν.

Ἡ Δέα ἔλαβε τὸ βιβλίον σιωπηλῇ. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ προσφέρῃ λέξιν. Τὰ μάγουλά της τὰ ροδόχροα, ἔγιναν ἔξαφνα ὡχρὰ ὡς κρίνα καὶ τὰ μάτια της ἐφάνησαν ὡς νὰ ἐμεγάλωσαν ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν.

— ὦ, εἶπεν, ὅταν συνῆλθεν ὀλίγον, πόσον θὰ χαρῇ, μὰ πόσον θὰ χαρῇ ὁ καίμενος ὁ πατέρας! Δὲν εἰμπορῶ, κύριε, νὰ σας πῶ... νὰ σας εὐχαριστήσω... δὲν εἰμπορῶ...

Ἦρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ χύνη δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης. Ἀποτόμως τότε, ὡς νὰ ἐντρέπετο διὰ τὴν τὸσην συγκίνησιν, ἔλαβε τὸ κἀνιστρόν της καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ, χωρὶς νὰ προσθέσῃ οὔτε λέξιν.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ πατέρας της κατεγίνετο ἀκόμη εἰς τὸ λεπτὸν τοῦ ἔργου, λησμονήσας πᾶν ὅ,τι ἦτο ἄσχετον πρὸς τὴν ἐργασίαν του, ἀκόμη καὶ τὰ γενέθλιά του. Ἡ Δέα κατ' ἀρχὰς δὲν τῷ εἶπε τίποτε. Τὰ χαρακτηριστικά της ἦσαν ἀκόμη ἡλλοιωμένα ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν εἶχε δοκιμάσῃ, τὸ ὅφος της δὲ ἐν γένει ἐφάνερονεν ὅτι εἶχε κάποιον μυστικόν.

— Σωσάννα, ἠρώτησε ζωηρῶς, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ μαγειρεῖον. Τὸ γεῦμα πῶς πηγαίνει;

— Πολὺ καλὰ, κυρία Δέα, λαμπρὰ. Ἀγόρασα ἀγινάρες πρωτόλουβες καὶ ἕνα κοτόπουλο, ποῦ θὰ εἶνε πολὺ τρυφερό. Γιὰ κυτάξετε ἐδῶ καὶ αὐτὰς τὰς γλωσσάς! Εἶνε τὸ καλλίτερον ψάρι, φρέσκο τῆς ὥρας. Ἐφερα καὶ μερικά κοκαλάκια γιὰ τὸ Χόμο, νὰ γιορτάσῃ κι' αὐτὸς σήμερὰ.

— Ἐγὼ ἔφερα φράουλες, κάτι φράουλες περὶφημες ποῦ μοῦ τὰς ἔδωκε ἡ κυρία. Πῶς θὰ χαρῇ ὁ πατέρας ποῦ θὰ ἴδῃ τὸσα ὥραϊα πράγματα! Ἀμὲ τὸ βιβλίον; Τὸ βιβλίον εἶνε κι' ἂν εἶνε!

Μετ' ὀλίγον ἡ τράπεζα ἐστρώθη καὶ τὸ βιβλίον ἀπετέθη παρὰ τὸ πινάκιον τοῦ καλλιτέχνου. Τὰ γλυκίσματα τῆς Κελίνας, τὰ ἄνθη τοῦ Φίλιππου, ὅλα ἦσαν ἐκεῖ, προδίδοντα εἰς τὴν τράπεζαν ἐξόχως ἐορτάσιμον ὄψιν. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν ὅλοι αὐταὶ αἱ προετοιμασίαι, ἡ Δέα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ὁ πατήρ της ἐξηκολούθει νὰ ἐργάζεται, καὶ τῷ εἶπε περιχαρῆς:

— Πατέρα, ξεύρετε ὅτι σήμερὰ εἶνε τὰ γενέθλιά σας;

— Τὰ γενέθλιά μου; ἐπανέλαβεν ὁ καλλιτέχνης μὲ ὕψος ἀφηρημένον, ἀνψώσας βραδέως τὴν κεφαλὴν.

— Naί, πατέρα, σήμερὰ εἶνε ἡ ἐορτή σας καὶ θέλω νὰ εἰσθῇ εὐμορφος γιὰ τὴν ἑτοιμάζω μὲ ἐκπληξιν.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Δέα, διηυθέτησε διὰ τῆς χειρὸς της τὴν κόμην τοῦ καλλιτέχνου καὶ ἐδιόρθωσε τὸν λαιμοδέτην του.

Ὁ καλλιτέχνης ἐτοποθέτησε τὰ ἐργαλεῖά του ἐπὶ τῆς τραπεζῆς, ἐβγαλε τὰ γυαλιά του καὶ ἐσηκώθη ὅχι μὲ πολλὴν ὀρεξιν.

— Ἐκπληξιν! εἶπε μελαγχολικῶς. Ἐλαβα πολλὰς δυσχερεῖς ἐκπληξείας εἰς τὴν ζωὴν μου. Τὰ γενέθλιά μου... Ὅλοι αἱ ἡμέραι εἶνε ὅμοιαι δι' ἐμὲ τώρα!

— Δὲν ἔχετε δίκην, πατέρα! Σήμερὰ εἶνε πολὺ εὐτυχὴς ἡμέρα... θὰ ἰδῇτε καὶ θὰ μοῦ πῆτε! Καίρῳ ἔχετε νὰ ἰδῇτε τέτοια ἡμέρα!

Καὶ ἡ Δέα ἤνοιξε τὴν θύραν μὲ ὄλην τὴν ἐπισιμότητα καὶ ὠδήγησε τὸν πατέρα της ὑπερῆφάνως εἰς τὴν πολυτελεῖ τράπεζαν.

— Πραγματικῶς μοῦ κάμνετε ἐκπληξιν! εἶπε τότε ὁ καλλιτέχνης καταγορευθεὶς, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς Δεας. Σὲ βεβαίως, ὅτι δὲν ἐπερίμενα μὴ τὸσφ ὥραϊα ἐορτή. Τὴ λαμπρὰ πράγματα! Ἄνθη, φρούτα, γλυκίσματα...

— Δὲν σας το ἔλεγα, πατέρα; Καὶ ποῦ νὰ ἰδῇτε ἀκόμη!

Ὁ καλλιτέχνης εἶδε τότε τὸ βιβλίον, τὸ ἤρπασε ζωηρῶς, τὸ ἐξεδίπλωσε καὶ ἤρχισε νὰ τὸ φυλλομετρεῖ.

— Ὁ Γ ἐ λ ὦ ν ἂ ν θ ρ ω π ο ς, εἶπε ὁ Γ ἐ λ ὦ ν ἂ ν θ ρ ω π ο ς!

καὶ εἶνε ἡ ἐκδοσις τοῦ Ἀσσέτ! Ἡ ὥραία ἐκείνη ἐκδοσις. Πῶς ἀπέκτησες αὐτὸ τὸ βιβλίον, Δέα; Εἰμπορῶ νὰ το κρατήσω; Εἶνε ἰδικόν μου;

— Naί, πατέρα, εἶνε ἰδικόν σας! εἶπεν ἡ Δέα. Μοῦ το ἔδωκεν ὁ κύριος Ἐνσφορτ νὰ σας τὸ δώσω. Εἶνε τὸ δῶρον ποῦ σας κάμνω γιὰ τὰ γενέθλιά σας.

Καὶ ἐτελείωσε τὴν φράσιν της διὰ χειρὸς γέλωτος, ἐνῷ ὁ καλλιτέχνης ἐξηκολούθει νὰ παρατηρῇ τὰς εἰκόνας τοῦ βιβλίου — ἀλλὰ τώρα μὲ ὀφθαλμούς δακρυομένους.

— Εἶσαι πολὺ καλὸ κορίτσι! ἔλεγεν αὐτὸ τὸ δῶρον ἀξίζει ὅ,τι πῆς... Ἀ, νὰ, αὐτὴ ἡ εἰκὼν ἐδῶ θὰ μοῦ δώσῃ τὸ θέμα ἐνὸς ὥραιου συμπλέγματος.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΠΙ Τῇ ΘΑΝΑΤῳ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Μ. ΒΥΖΗΝΙΟΥ

Ἀνδόνι μας γλυκόβαλο,
γιατὶ νὰ μας ἀφήσῃς;
γιατὶ ἀπ' τὸ περιόβλι μας
μὲ τάπριλιού τὰ λουλούδια
γοργὰ νὰ φτερουγίσῃς
νὰ πῆς τόσφ ὕψηλιν;

Τραγουδιστὴ γλυκόστομε,
δὲν ἤξευρες, πῶς ἕνα,
Σένα μονάχα εἶχαμε
τάγαπντὰ παιδάκια Σου,
τραγουδία ἐμπνευσμένα
νὰ λέρῃ ὅς ἐμὰς πολλά;

Καὶ τώρα ἔστὸν παράδεισο
τάγγελλικό σου στόμα
θὰ κελαδῇ αἰώνια...
ὅς τὰποθαμμένῳ ἀδελφίᾳ μας
ποῦ ἔχουν ἀγγέλου ὄμμα,
μὰ παιδικὴν καρδίαν.

Ἐκεῖ τὸ θεῖο πνεῦμά σου
μὲ τὰ γοργὰ φτερά σου
σὲ κρίνους καὶ τραντάφυλλα
πετώντας, πλὴ γλυκύτερα
τραγουδία μὲ χαρὰ σου
θὰ λέρῃ ἔς τὰ παιδιά.

Εἰς τὰ παιδιά που ἔχασαν
τῆς μάννας τὴν ἀγκάλην
καὶ τοῦ πατρὸς τὸ φιλίημα,
θὰ κελαδῇ παρήγορα
καὶ θὰ τοὺς λές, καὶ πάλιν
πῶς θὲ νάνταμωθοῦν.

Καὶ τὰ παιδάκια πρόσχαρα
θὰ τρέχουν νὰ σ' ἀκούνε,
καὶ προσευχὲς θὰ μάθουν
ἔστὸν Πλάστῃ μας τὸν εὐσπλαχνο
γιὰ τοὺς γονεὺς νὰ εἰποῦνε...
καὶ θὰ εἰσακουσθοῦν!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Δὲν ὑπάρχει πλοῦτος δυνάμενος νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸν πλοῦτον ὅς ὑγείας.

Ἡ ὑγεία εἶνε θυγάτηρ τῆς λιτότητος.

Μὴ κρίνης τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του. Οἱ φαρμακερώτεροι ὄφεις ἔχουν τὸ λαμπρότερον δερμα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον ὁ Μιμῆς καὶ ἡ μητέρα του.

— Γιατί, μαμμά, αὐτὸ τὸ μαρμαρένιον παιδάκι δὲν ἔχει δάκτυλα;

— Τοῦ τα ἔκολλαν, παιδί μου, γιατί τα ἔβαζε ὅς τῇ μύτῃ του.

Παρακάτω εἶδαν ἐν ἄλλῳ ἀγαλμὰ ποῦ τοῦ ἔλειπεν ἡ μύτη.

Καὶ ὁ μικρὸς Μιμῆς:

— Αὐτὸς βέβαια, μαμμά, θὰ ἔβαζε τὴ μύτη ὅς τὰ δάκτυλά του!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

Εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν τοῦ Ζαπτείου.

— Μπαμπά, γιατί αὐτὸς ἐδῶ εἶνε ζωγραφημένος μ' ἕνα μάτι;

— Γιατί εἶνε γυρισμένος καὶ φαίνεται ὁ μισός.

— Τότε λοιπὸν ἔχει τέσσαρα ποδάρια...

— Γιατί;

— Ἀφ' οὗ εἶνε ὁ μισός καὶ ἔχει δύο ποδάρια!

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἡ τὸση σου μετριοφροσύνη, ἀγαπητὴ μου Ἀρσένε, (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον μοῦ ἤρρεσε καλλιτέρας) ἀποδεικνύει ἀνεπαντίας ὅτι ἔχεις πνεῦμα πολὺ. Περιμένω καὶ τὰς ἰδικὰς σου πνευματικὰς ἀσκήσεις. Τώρα ποῦ σοῦ ἀπῆντησα, ἔλαβες τὸ θάρρος ποῦ ἤθελες;

Περιμένω λοιπὸν ἀνυπομονῶς θαυμαστὰ ἐπὶ Ὁραίων Τεχνῶν, νάντηράς σου τὴν εἰκόνα μου εἰς διπλοῦν μέγεθος καὶ νὰ μοῦ τὴν στείλῃς. Θὰ τὴν κρεμάσω εἰς τὸ γραφεῖόν μου μὲ ὑπερηφάνειαν. Διὰ τὸ ἄλλο δῶρον ποῦ σκοπεύεις νὰ μοῦ κάμῃς ἐκινήθῃ ἀρκετὰ ἡ ὀρεξίς τοῦ Ἀναλῆ, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ πολὺ τὸ κυνήγιον. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ φθάσῃς εἰς καλὴν κατάστασιν τὰ τρυφόνια σου! Ἡ Μάρθα τοῦλάχιστον, τὴν ὁποῖαν ἠρώτησα ὡς εἰδικήν, ἔχει πολλοὺς δισταγμούς. — Θὰ μοῦ γράψῃς βέβαια τὰς ἐντυπώσεις σου ὅπῃ τῇ ἀρχαιολογικῇ καὶ καλλιτεχνικῇ ἐκδρομῇ σας εἰς τὴν Ὀλυμπίαν.

Ἀετὲ τῶν Ὁρέων, ἔχεις πολλὰ χαρεῖσματα ἀπὸ τὸν θαυμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, ὁ ὁποῖος σὲ παρακαλεῖ νὰ τοῦ γράψῃς ἰδιαίτερώς, διότι ἀγνοεῖ τὰς τῆς υγείας σου.

Ἀληθῆς ἦσαν θυμωμένη ἐναντίον μου Λευκὴ Βιολέττα; Ἀδίκον εἶχες, μέγα ἀδίκον. Διὰ πνευματικὰς ἀσκήσεις δημοσιεύονται μὲ τὴν σειρὰν των καὶ ἀν' ἐπικρῶν. Οὕτε ἡ βραδυτὴς λοιπὸν πρέπει νὰ σε θυμώνῃ, ἀλλ' οὕτε καὶ ἡ ἀπόρρησις. Καὶ ἂν ἔφαντο τὸ αἶνιγμα ποῦ μοῦ ἔστειλεις δὲν ἦτο καλόν, καὶ δὲν ἐδηροσιεῖτο ποτὲ τὴν θὰ ἐγίνετο; Θὰ ἦσαν θυμωμένη μαζί μου ἀκόμη; — ὦ, πόσην λύπην θὰ μοῦ ἐπροξένη αὐτό. — Γράψε μοῦ λοιπὸν τώρα συγχρῶς, ἂν θέλῃς νὰ μ' εὐχαριστήσῃς. Περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἱθάμην.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβον τὰς πρώτας Πνευματικὰς σου Ἀσκήσεις Περιλή, Σκέψε-

Ἐξεδόθη ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», Ἐξεδόθη
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΕΩΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΜΟΝΟΛΟΓΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΩΝ

ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

Τιμάται ἐν Ἑλλάδι δραχμὰς 2.— Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 2.

Βιβλίον κομψότατον ἐκ σελίδων 128, ἀπαραίτητον διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰς Οἰκογενεῖας, θερμῶς συνιστώμενον εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ὡς παράρτημα αὐτῆς, βιβλίον διδακτικώτατον καὶ τερπνιώτατον, τοῦ ὁποῦ ἰδοὺ τὰ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος. — Τὸ Ποδηλάτον (Μονόλογος). — Ἡ ἐορτὴ τοῦ Νουνοῦ (Μονόλογος). — Ἄν ἴμουν ἀγόρι! (Μονόλογος). — Σ' ἐπιάσα! (Διάλογος). — Εἶνε κακὸς. (Διάλογος). — Πῶς ἐπέρασες χθές; (Διάλογος). — Τὸ ψεῦμα τοῦ Πιερράκη (Δραμάτιον). — Εἰκοστὸς τρίτος (Δραμάτιον). — Τὸ καινούργιον φόρεμα (Δραμάτιον). — Πῆγα ἐπὶ τὸ Σχολεῖον (Νηπιακὸς Μονόλογος). — Πολυάσχος (Νηπιακὸς Μονόλογος). — Ἐγὼ εἶδα... (Νηπιακὸς Διάλογος). — Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες. (Νηπιακὸς Διάλογος). — Συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως»! (Νηπιακὸς Διάλογος).

Μόνον τρία μέρη τὰ, σημειωμένα δι' ἀστερίσκου, ἔχουσι δημοσιευθῆ διὰ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Πρὸς τοὺς στέλλοντας ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» εἰς Ἀθήνας φρ. 2 καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 2, (δεκτὰ καὶ εἰς γραμματοστῆμα παντὸς Κράτους) στέλλεται ἀμέσως τὸ Παιδικὸν Θεάτρον ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ εὐρίσκεται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ὁδὸς Αἰόλου 119 ἀπέναντι τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσεως, καὶ εἰς τὰ κυριῶν ἐρα τῶν ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπωλείων.—

ρη. Εἶσαι πολὺ ἀξέπαινος πού τας ἔκαμες μόνος σου, «χωρὶς νὰ ζητήσης τὴν βοήθειαν ἄλλου, διότι ἐνόμιζες ὅτι θὰ ἔκαμνες πρᾶξιν κακὴν, ὅτι θὰ ἔλεγες ψεῦμα». Νομίζω ὅτι οὕτω πρέπει νὰ σκέπτονται ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι. Μερικοὺς πού μου στέλουν ἔξω πράγματα ὡς ἰδικὰ τῶν, θέλω νὰ τοὺς ἐπιπλήξω πολὺ, μὰ πολὺ... Ἀργότερα βέβαια θὰ κάμης καὶ καλλιτέρας ἀσκήσεις καὶ θὰ λῇς περισσοτέρας μὴ ἀπελπίζεσαι.

Δὲν δύναμαι νὰ προκηρύξω τοιοῦτον διαγωνισμόν, *Ἐλικωνιάς Παρθένε*. Τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἀναγνωστῶν μου δὲν θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νάπαντήσουν. Θὰ περιορίζετο δηλαδὴ μετὰ τὴν ὅσον κατοικοῦν εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ ἦλθον χάριν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων. Δὲν εἶνε ἔτσι;

Νὰ εὐχαριστήσης ἐκ μέρους μου, *Ἀττικὴ Νύξ*, τὸν κύριον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι ἂν ἦτο καθηγητὴς ἢ γυμνασιάρχης θὰ ἐπέβαλλεν εἰς ὅλους τοὺς μαθητὰς νὰ γίνουν συνδρομηταὶ μου.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. *Ἀνθισμένη Πεδιάς*. Πολὺ ἐχάρην πού ἀπεφάσις νὰ μου γράψῃς. Δὴν πολλὰ δὲν κάμνεις καὶ εἶχες ἄδικον νὰ φοβῆσαι. Νὰ μου φιλήσης τὰ μικρὰ σου ἀδελφά.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι, εἰς τοὺς φίλους μου Ἀετὸν τῶν Ὁρέων (τοῦ ὁποῦ περιμένω τὸ ποιηματάκι νὰ το ἀναγνώσω) Δ. Κ. Ζαλοκώσταν (ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ἔξῃς δὲν θὰ λησμονῇ νὰ ὑπογράψῃ τὰς ἐπιστολάς του.) — *Ἀδραν* τοῦ *Φαλήρου* — *Ἐδδρμον Οἰκίαν*. — *Φοιδόλη* πτορ *Κόρη*. — *Χαλασμοὶ Κόσμου* (ὁ ὁποῖος περιμένει μὲ ἀνυπομονήσαν τὸ *Παιδικὸν Θεάτρον*, διὰ νὰ παραστήσῃ κανὲν δραμάτιον μὲ τοὺς ἀδελφοὺς του εἰς τὸ μικρὸν θέατρον τῆς οἰκίας του, ὅτε καὶ θὰ με προσκαλέσῃ). — *Μαρίδαν* τοῦ *Φαλήρου*, κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἁλῶσεις στέλλονται μέχρι 1 Ἰουνίου 1896.

216. Αεξιγριφος

Κάτι βαρεῖα χονδρόβουλα ἂν ζώσουν δυὸ ψηφία, μιὰ χώρα παλαιότητα θὰ ἴδῃς ἐς τὴν Ἀσίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίχ-Τάκ

217. Στοιχειόγριφος

Τῶλον μου νόσον ἐμφαίνει χρονίαν, τὴν μέσσην μου ὅμως ἂν χάσω, τέρψιν παρέχω εἰς πᾶσαν καρδίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀττοῦ τῶν Ὁρέων

218. Αἰνίγμα δημῶδες.

Κόκορέ μου κορπερὲ καὶ σιδερομούστακε πούχεις δυὸ μάτια ἐπὶ τὴν οὐρά σου καὶ θὲν ἀνοίξῃς τὰ φτερά σου δὲν βλέπεις πιά τ' εἶνε μπροστὰ σου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀκτασλήνου Κρόνου

219. Ἀντίθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσιν δημῶδη παροιμίαν ἐκ τεσσάρων λέξεων:

Ἄνοδος, ψεῦδος, ἑναρξίς, πρῶτος, ἀγαπῶ, φίλος, δένω, δύσθυμος, γαλήνη, τέλος, ἐπαινῶ, δυσκόλως, καθαρὸς, λύπη, πρῶτος, ὑπερήφανος, θνητός, νοσηρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοιδῶ Ἀπόλλωνος

220-222. Κακυρμένα ὀνόματα δένδρων.

1. Ὁ πατὴρ ὀδηγεῖ τὰ τέκνα εἰς τὸ καθῆκον.
2. Αἱ Ἀθῆναι ἤμαζον ἐπὶ τῇ ἐποχῇ τοῦ Περικλέους.
3. Πάχνη καὶ δρόσος φυσικὰ εἰσι φαινόμενα.

Ἐστάλη ὑπὸ Θερασπούλου Θ. Ζωτοπούλου.

223-227. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Θήρα, ἄρτος, παρών, ἄρπα, ἔρις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίχου τῶν Δασῶν

228. Διπλῇ ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μουσικοῦ ὄργανου, τὰ δὲ δευτέρα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα καρποφόρου δένδρου.

1, Ἀρχιμερὺς τῶν Ἰουδαίων. 2, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 3, Βασιλεὺς ἀρχαῖος. 4, Θεὸς ἀρχαῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ Θερασπούλου Θ. Ζωτοπούλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 2 Μαρτίου 1896

120 Πνεῦμα, νεῦμα. — 121 Ὁ ἀφρός. —

122. Θ 123. ΔΗΛΩΝ. — 124. Ζ

ΤΗΣ ΗΡΩΣ ΜΕΝ

ΘΗΒΑΙ ΔΩΝ ΝΕΥΑΣ

ΣΑΣ ΩΣ ΠΕΡΣΕΥΣ

Ι Ν

125-126. Πάρος Πόρος, ὄρος, ὄνος, τόνος, Τήνος. 2, Μήκος, Μῆλος μέλος, ἔλος, ὀλος, δρος, πόρος, Πάρος, βάρος, βάθος. — 127-131

Ἡ ἀνταλλαγή γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων π καὶ ρ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: Πρῶρα, πρῶν, πυρήν, πρᾶς, ροπή. — 132 ΑΡΚΑ-

ΔΙΑ (1, εἶν. 2, ἦρα. 3, Κέρκυρα. 4, Μο-

νάχον. 5, Ρόδον. 6, Κροῖσος. 7, Καλῶμαι.)

133- Ἀργία μήτηρ πάσης κακίας.